

Sygn. akt **XXVII Ca 245/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Skrzeczkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Krajowego Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.**

przeciwko **(...) S.A. w likwidacji z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt I C 716/16

1. oddała apelację;

2. zasądza od Krajowego Centrum (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. na rzecz (...) S.A. w likwidacji z siedzibą w W. kwotę 600(sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

SSO Małgorzata Szymkiewicz-Trelka

XXVII Ca 245/17

UZASADNIENIE

Krajowe Centrum (...) Sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 400 euro z odsetkami ustawowymi od dnia 16 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Podstawą tego żądania był art. 7 pkt 1b rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. Powód jest następcą prawnym pasażera P. D., który był uczestnikiem opóźnionego o ponad 3 godziny lotu z K. do A. w T. w dniu 16 sierpnia 2014 r.

Nakazem zapłaty z dnia 21 stycznia 2016 r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt I Nc 25/16 orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (...) S.A. w likwidacji z siedzibą w W. (dalej (...)) wniósł o oddalenia powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. (...)zakwestionował swoją legitymację czynną wskazując, że nie łączyła go z poprzednikiem prawnym powoda umowa o przewóz lotniczy, umowa taka nie łączyła go też z (...) Sp. z o.o., na podstawie której P. D. miał zapewniony m.in. transport lotniczy z K. do A.. Zaprzeczył by posługiwał się desygnatorem handlowym (...) (...) wskazanym przez powoda jako kod przewoźnika.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt I C 716/16:1. oddalił powództwo, 2. zasądził od Krajowego Centrum (...) Sp. z o.o. w K. na rzecz (...) S.A. w likwidacji w W. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucając: 1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 328 § 2 k.p.c. a) poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nieszczechstronny, tj. z pominięciem dowodu z oświadczenia organizatora turystyki (...) Sp. z o.o., o którego zobowiązanie wносиła strona powodowa, w treści pozwu, b) w sposób wadliwy, tj. poprzez pominięcie treści pisma procesowego powoda z dnia 29 kwietnia 2016 r. wraz z załącznikami, w szczególności propozycji ugody ze strony pozwanego, która została przesłana do powoda po wniesieniu pozwu,

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 130 § 1¹ k.p.c. poprzez zaniechanie wezwania strony powodowej do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego z dnia 29 kwietnia 2016 r., poprzez zobowiązanie do wskazania właściwej sygnatury,

3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 136 § 1 k.p.c. poprzez nie zastosowanie się przez Sąd do wskazań pisma procesowego z dnia 29 kwietnia 2016 r., w zakresie właściwego adresu do korespondencji w sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji. Wnioskował również o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu w II instancji.

W odpowiedzi na apelację (...)wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy zawarty w piśmie procesowym powoda z dnia 1 czerwca 2017 r. – w zakresie dowodu z dokumentu - zawiadomienia Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego z dnia 14 kwietnia 2017 r. jako zgłoszonego na okoliczności ustalone przez Sąd zgodnie z twierdzeniem powoda. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lipca 2016 r. na str. trzeciej stwierdził, że (...)posługuje się desygnatorem handlowym (...) w ramach (...) stowarzyszenia (...). Natomiast jego desygntator operacyjny, techniczny to (...). Wniosek dowodowy został zaś złożony na tę właśnie okoliczność.

Jeśli chodzi o pozostałe wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z korespondencji e-mailowej z dnia 23 grudnia 2014 r. wraz z propozycją zawarcia ugody, to wniosek ten jest spóźniony, mógł bowiem zostać zgłoszony w apelacji skoro jeden z zarzutów apelacji dotyczył tej kwestii. Nadto wniosek ten zmierzał do przeprowadzenia dowodu, który Sąd Rejonowy już dopuścił na rozprawie w dniu 6 lipca 2016 r. Dowód ten zaś faktycznie nie mógł zostać przeprowadzony bowiem pismo procesowe zawierające korespondencję e-mailową stron zostało powodowi zwrócone w dniu 13 maja 2016 r. ponieważ zostało złożone do sprawy o niewłaściwej sygnaturze, w której występowały inne strony. Rację ma skarżący, że Sąd Rejonowy przed zwrotem pisma, powinien, na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. (a nie jak błędnie wskazano w apelacji art. 130 § 1¹ k.p.c.), wezwać powoda do jego poprawienia poprzez podanie właściwej sygnatury akt. Prawdą jest także, że Sąd Rejonowy dokonując zwrotu przedmiotowego pisma postąpił wbrew art. 136 § 1 k.p.c. skoro w piśmie został wyraźnie wskazany adres do doręczeń w K. a zwrotu dokonano na adres w B..

Niemniej jednak pismo z dnia 29 kwietnia 2016 r. wraz z załącznikami – korespondencją e – mailową stron zostało ponownie złożone do akt sprawy w dniu 15 lipca 2016 r. i nie ma przeszkód by Sąd Okręgowy, który przecież rozpoznaje sprawę jako Sąd meriti, samodzielnie dokonał oceny zebranego materiału dowodowego w zakresie korespondencji e – mailowej stron z dnia 23 grudnia 2014 r. w szczególności zaś propozycji ugody złożonej przez pozwanego. Dokonując takiej oceny Sąd odwoławczy stwierdził, że ustalenia Sądu Rejonowego, pomimo braku odniesienia się do tej propozycji, były prawidłowe.

Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 233 §1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału procesowego i w efekcie poczynienie błędnych ustaleń co do kwestii szczegółowo przedstawionych w petitum apelacji. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W świetle powyższego Sąd ma obowiązek w uzasadnieniu wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, a także wskazania kryterium oraz argumentacji pozwalającej sądowi wyższej instancji oraz skarżącemu na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za niewiarygodny bądź pozbawiony mocy dowodowej. Jedynie w przypadku gdy wnioskowanie sądu nie odnosi się do całokształtu materiału dowodowego, czy też wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, ocena dowodów może zostać skutecznie podważana.

Dla zapewnienia skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący winien więc wskazać jakie kryteria naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej albo niesłusznie im je przyznając (por: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12.04.2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10.01.2002 r., II CKN 572/909, LEX nr 53136).

Skarżący w uzasadnieniu apelacji przedstawia taki wywód tylko co do nieprzeprowadzonego przez Sąd dowodu z oświadczenia organizatora turystyki (...) Sp. z o.o. Zauważyć należy, że powód, nabywając wierzytelność związaną z opóźnionym lotem i decydując się na wszczęcie postępowania sądowego, powinien dysponować dowodami potwierdzającymi jego roszczenie, do których należy zaliczyć przede wszystkim te, które miałyby wskazać, że pozwany był przewoźnikiem P. D. w dniu 16 sierpnia 2014 r., P. D. miał potwierdzoną rezerwację na lot z K. do A., stawiał się na odprawę oraz rejs ten uległ opóźnieniu. Tymczasem powód dowodów takich nie złożył wnioskując by Sąd go w tym wyręczył, co należy uznać za praktykę niedopuszczalną. Na etapie wszczęcia postępowania powód legitymował się jedynie umową cesji wierzytelności oraz korespondencją od pozwanego, który zaprzeczał posiadaniu przez P. D. rezerwacji na lot przez niego obsługiwany. Mimo to powód zdecydował się złożyć pozew. Na etapie postępowania sądowego nie wykazał przy tym by napotykał jakiegokolwiek trudności w pozyskaniu dokumentów, co do których wnioskował by pozyskał je za niego Sąd. Słusznie Sąd Rejonowy nie uwzględnił więc wniosku powoda zawartego w pozwie o zwrócenie się do organizatora imprezy turystycznej o informacje dotyczące sytuacji poprzednika prawnego powoda. Uwzględnienie tego wniosku prowadzić by mogło do naruszenia zasady kontrydiktoryjności w niniejszym procesie.

Co do drugiej kwestii powiązanej z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. – nie odniesienia się do propozycji ugodowego zakończenia sporu z 23 grudnia 2014 r., powód nie wskazuje jakie znaczenie należałoby mu przypisać.

W rezultacie takiego sformułowania zarzutów Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw by uznać za uzasadniony zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c.

Sąd odwoławczy nie znalazł też podstaw by w treści oświadczeń składanych w procesie przez pozwanego dopatrzeć się przyznania jakiegokolwiek okoliczności mającej świadczyć o uznaniu przez pozwanego długu, bo tak chyba należałoby interpretować twierdzenia powoda dotyczące kwestii zaproponowanej ugody.

Jednocześnie w treści uzasadnienia apelacji, skarżący nie wskazuje żadnych relewantnych dla rozpoznania niniejszej sprawy argumentów, z których wynikać miałyby, że w propozycji ugodowego zakończenia sporu, powód przyznał okoliczności, o których mowa w art. 3 ust. 2 a rozporządzenia (WE) nr 261/2004.

Oceniając krytycznie stanowisko skarżącego w tym zakresie, zwrócić należy w pierwszej kolejności uwagę na to, że skutki prawne uznania niewłaściwego w istocie określa art. 123 k.c., który uznaniu nadaje walor zdarzenia, z którym ustawa wiąże przerwanie biegu terminu przedawnienia. Samo uznanie niewłaściwe natomiast nie ma znaczenia w płaszczyźnie zasad rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). Żaden przepis prawa materialnego bowiem, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zwalnia bowiem od obowiązku udowodnienia okoliczności objętej ciężarem dowodu także w sytuacji, gdy zachowanie drugiej strony stosunku obligacyjnego zostanie zakwalifikowane jako uznanie niewłaściwe w rozumieniu ukształtowanym w toku stosowania art. 123 §1 pkt.2) k.c. Innymi słowy samo zdarzenie, które może być poczytane jako uznanie niewłaściwe jest zasadniczo indyferentne dla stosowania przepisów prawa materialnego dotyczących rozkładu ciężaru dowodu.

Skoro korespondencja z dnia 23 grudnia 2014 r. ma znaczenie wyłącznie jako propozycja ugodowa, nie może stanowić argumentu uzasadniającego tezę o wykazaniu przez powoda okoliczności, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004.

W efekcie Sąd odwoławczy nie znajduje żadnej podstawy, by przypisać wspomnianemu dowodowi znaczenie relewantnego dla ustalenia przesłanek istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z wyżej wymienionych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną, o kosztach procesu w instancji odwoławczej rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR Małgorzata Szymkiewicz – Trelka

(...)